

ΡΟΜΙΛΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—ὀκτὸ φράγκα εἰναὶ μόνον.
 Γὰρ τὰ ξένα ἕως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἄτοχ' ἐρί.

Ἦθη τριακοστὸν μετρούντες χρόνον
 ἐδρεύομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Μάη τοῦ μηνὸς ἐνέα
 καὶ ἔρχονται μαντάτα νέα.

Ἔτος χίλια καὶ ἑνικακοῦ δεκαπέντε δοξασμένα,
 ποῦ μὲ μάντιες εὐδιόνοους ἀγαθὰ καὶ ἔγω' προσμένω.

Χίλια τρακόσα δύο καὶ τριάντα,
 καὶ ἔδω' γαλήνης πνεῦμα κατὰ πάντα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
 ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α.

Φ.— Βάρνα, βαρκοῦλα, πάρε με τὸ πάλαιος νὰ σχίσω,
 καὶ μὲ τὰ μάτια τέσσερα νὰ βλέπω· μπρὸς καὶ πίσω,
 μὴν τύχη καὶ ὑποδρόχη Γερμανικὸ κιαλάρω
 καὶ δώσουν λίραις Ἀγγλικαῖς σ' ἐμὰ τὴν μπακαλιάρω.

Βάρνα, βαρκοῦλα, πάρε με καὶ φέρε μ' ἐκεὶ πέρα,
 σ' τὴν θάλασσα τὴν ἀνοικτὴ, σ' τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα,
 μὴ πῶς τὸ δόλιο ροιζικὸ μὲ βεθῆθησ' τώρα
 μέσα σ' αὐτὴ τὴν ψάρα,
 καὶ ἴθουε καὶ τὰ μάτια μου καμμιά χρυσὴ στερλίνα
 καὶ σκοῶξω σ' τὴν διαπασών· ἐξ' ὁ λιμὸς καὶ ἡ πείνα.

Π.— Τί λές, μωρέ;

Φ.— Τὶ νὰ σοῦ πῶ... δαίμονες τρυγυρίζουν
 καὶ μέσα σ' τὴν Μεσόγειο, καὶ κόσμο φοβερίζουν.
 Δαίμονες τρέχουν μὲ σκοποὺς τὰ μέλισσ' ἀνίερους
 καὶ σκιάζουν, Περικλέτο μου, καὶ ἐμὰς τοὺς οὐθετέρους.

Πόσους δὲν στέλλουν, προσφιλή,
 σ' ἀβυσσαλεῖα σκότη...
 τορπιλισμὸς ἐπαπαλεῖ
 καθένα ταξιδιώτη.

Δαίμονες ἀποτρόπαιοι, ποῦ ἔσχησαν νάναί,
 ἀστρατηθὲν περνᾶνε,
 καὶ μόλις κάποιον δούτοχο πλοοῦμένο κιαλάρουν
 ἀμέσως καταπάνω τοῦ τορπιλαῖς ἀμολάρουν,
 καὶ τότε τὸ κακόμοιρο τ' ἐφέρουν ἄνω κάτω
 καὶ κάνουνε μπλοῦμι μὲς' στὸ γιγαλὸ καὶ πᾶς νὰ βρῆς τὸν
 [πάτο.

Π.— Μέσα σὲ τόσα ξαφνικά,
 ἔπου καὶ ἐμεῖς οἱ θεοὶ τρελλοὶ
 τὸ κρέας μας δαιγάνοιμα.

Γιὰ τοῦτα τὰ Γερμανικά
 νὰ συσκαφθοῦμα, Φασουλῆ,
 τὶ διάβολο νὰ κάνοιμα.

Φ.— Θρήνη πιγυμὸς καὶ ἀνατροπᾶς...
 δαίμονες τρέχουν τοῦ νεροῦ,
 καὶ δὲν σ' ἀρίθουνε νὰ πᾶς
 καὶ ὡς πέρα σ' τὴν Κρεμμυδαροῦ.

Τώρα τὰ χάνει ἀδελφέ, καὶ ἂν τᾶχης τετρακόσα...
 λένε πῶς ὑποδρόχη ἐξελιττήσαν καμπόσα
 καὶ μέσα σ' τὴν Μεσόγειον καὶ σ' τὸν γλαυκὸν Αἰγαῖον
 καὶ κατετάρσαν τὴν γῆν καὶ ἡμῶν τῶν ἐκλογέων.

Ἵμως ἐπεκρηύθησαν ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα
 καὶ σ' ἄλλους καὶ ἔδω' πέρα,
 καὶ ἂν εὐρῆς ἓνα μοναχὰ θὰ πάρης παντακοσαῖς,
 καὶ ἂν εὐρῆς δύο, Περικλή, θὰ πάρης ἄλλαις τόσαις.

Π.— Κι ἂν εὐρὸς περισσοτέρας;

Φ.— Δέξης χρυσὴς ἡμέραι!
 Ἴσως καὶ Λέρδος Ναύαρχος γανθῆς σ' τὴν Ἑγγλιτέρα.

Π. — Και πόνοους ἄς ξεχάσωμε
καὶ βάσανα μυρία,
δὲν πρέπει, βρέ, νὰ χάσωμε
αὐτὴν τὴν εὐκαιρία

Φ. — Ἀμέσως ὑποβρύχια νὰ πᾶμε νὰ γυρέψωμε,
καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ
νὰ πᾶμε κάτω στὸ γιγαλὸ
τορπιλαῖς νὰ φαρέψωμε.

Ὡς πότε πᾶ θὰ χάσωμε σὲ τούτῃ τὴν γωνιά μας...
φύσα, Βοριά μου, φύσῃς νὰ πάρουν τὰ πανιά μας.
Βάρκα, βαρκοῦλα, φέρε μας κατὰ τὸν Κάβο-Ντόρο,
μήπως ἴδων τὰ μάτια μας λιγάκι μπάμπρα-ντόρο.

Π. — Ἐλόσσαξα γιὰ χρήματα...
πόσαις φοραῖς τὰ κύματα,
ποῦ σπάζουν ἀφρισμένα.

Τάχω ῥωτήσῃσι σιγανὰ
μὴν τύχη κι' εἶδαν πουθενὰ
Γερμανικὸ κανένα.

Πόσαις φοραῖς ἄθυμῆθηκα στίχων παληῶν τὴν ρίμα,
πόσαις φοραῖς δὲν κάρφωσα τὰ μάτια μου στὸ κύμα
μήπως ἴδῶ, βρέ Φασουλή, κανέν' ἀπὸ τὰ τέρατα,
ὅπου μᾶς ἤλθαν κατ' αὐτάς ἀπὸ τὰ τετραπέρατα.

Γιὰ τοῦτα τὰ Γερμανικὰ πόσαις φοραῖς κι' ἐγὼ
δὲν στέκω μπρῶς στὴ θάλασσα καὶ δὲν μονολογῶ.

Ἄλλ' ὅμως ξέρεις, Φασουλή,
πῶς τούτῃ θόλου δὲν ἴμιλει,
μόνον ἀφροὺς ὅπως τῆς καὶ φρύγανα μ' ἀφίνει
σὺν ἐλεημοσύνη.

Φ. — Μᾶς περιμένουν ἠθασαυροί...
δὲν εἶναι βάρκα πουθενὰ,
ὅπου δὲν ἔτρεξε νὰ ὄρῃ
τὰ σκιᾶχτρα τὰ θαλασσινὰ.

Σήκω σήκω, καὶ μὲ λόγια, κεφαλὴ ἠπουμπουσιωμένη,
εἰδὼ θὰ κάνωμε δουλειά,
σὴκω καὶ στήμη μὴ χάνῃς... ἢ βαρκοῦλα μᾶς προσμένει
κάτω στὴν ἀκρογιαλιά.

Ἐξω καθεμία φρήνη...
θέλω τώρα παραφόρος
νὰ γενῶ θαλασσόπορος.

Βλέπεις τοῦτο τὸ καθεῖ,
ποῦ στὰ κύματα χορεύει;
ὕποβρυχιο γυρεύει.

Βλέπεις μέσα στὸ νερὸ
καταράκι φταρνιά;
ὕποβρυχιο θαρρῶ
πῶς γυρεύουσι κι' αὐτὰ.

Ἄκου, Περικλή, τριγμοὺς
ἐν τῷ μέσῳ θαλασσῶν,
κύτταξε καὶ τοὺς πνιγμοὺς
θαλασσίων κολοσσῶν.

Καὶ σὲ τοῦτα τὰ νερά τριγυρίζουνε Κουρσάροι...
ἔγινε μέλα κι' ἔγινε λέσσα,
καὶ καθῆς σὲ βάρκα μέσα,
κι' ὑποβρύχιο νὰ ὄρῃ τὰ βρεθήκια του νὰ πάρῃ.

Β.

Ψάλλει σὺν τρελλὸς
παρὰ θέν' ἄλλος.

Φ. — Φαντασία, ποῦ μὲ πᾶς;
ἔχω σήμερα ροτιὰς
πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ τάσαις.

Καὶ μετὰ τοῦ Περικλέτου
τῆς μεγάλης ἀτρογέτου
θὰ τρυγήσω τὰς ἐκτάσεις.

Ἄκου τὴν εὐλίνα Μδοσα,
θάλασσά μου κυματοῦσα,
ὅπου χάβεις σὺν φαγάνα
ντρέντωτ, σκάουτ, δδροπλάνα.

Ἐλα, θάλασσα γλαυκὴ,
ποῦ συχνὰ σὲ τραγουδοῦμε,
κάνε μας ἔδω κι' ἔκει
ὕποβρυχια νὰ δοῦμε.

Νὰ γυρέσωμε κι' ἐμεῖς
στὴν φουράρα τὴν Ἀθήνα,
πληρεῖς δόξης καὶ τιμῆς
καὶ μ' Ἑγγλέτικη στερλίνα.

Ἐλα, θάλασσα μουγγή,
ὅπου κρῦβεις τόσα πλοῦτη,
τόσαις λίραις ἀπὸ κάτω.

Κι' ἄς προβάλλῃ τὸ πονγί
στὴν ἀπειταρία τούτῃ
μ' ἀνταλλάγματα γαμέτο.

Ἐχω δυνατὸ μεράκι
γιὰ στερλίνας, βρέ παιδιά...
τοῦ Μαῦο τ' ἀγαράκι
παῖσι μὲς στὴν ἀμμουδιά.

Ξαπλωμένος μὲς στὰ φύκια
ἐλέπω τοῦτα, ἐλέπω τ' ἄλλα,
ἐλέπω κότερα, καθκια,
καὶ πλοῦσιμα μεγάλα.